

ЧЕРЕЗ КЛАДКУ

Повість

I

Я всіх знав отих, про котрих буду писати, старших і молодших, жінок і мужчин; ба одна часть їх мешкала навіть в домі моїх родичів, в горах, у невеликім місті. К., саме в роках, як вступив я в державну службу практикуючи і жив враз з родичами. З того часу, а мав я тоді 25 років, — походили якраз ті знайомства, про котрі хочу писати. Не тому, щоб з моїх записок вийшов якийсь закінчений роман або новомодна повість, а так, — щоб вдоволити самого себе.

Я чую хвилинами свою душевну самоту, мов щось живе. Чую, як вона лізе на мене, вимагає, випрохує щось від мене, а далі бере верх наді мною. Іноді переловлюю себе на тім, що вона посунула свій вплив на мене так далеко, що відбирає мені право мови, — і через те став я поза моїм урядом^[1] маломовним, а товариші й колеги зробили з мене чудака!

* * *

Я не жонатий. Живу один лиш з матір'ю своєю. Становисько в мене гарне, є і маєток; але проте я не женився. Замолоду не було як, а тепер... ет!.. що значить «тепер»? Однак це поки що не належить до моїх записок. Я про інших хочу писати, цілком спокійно... цілком так, як буде мені приказувати настрій. І я цікавий, що з того вийде, до чого може допровадити чоловіка самота. Буду прясти свою білу вовну, доки схочу сам. Щоденник з молодих літ у мене є (в мені ж бо, як запевняли мене вже замолоду, літератська жилка (по кім?!)); отже, я зібрав оцей матеріал, себто щоденник, нотатки, листи і т. ін., і буду писати. Вриваючи тут і там, може часом і з паузами цілих років, але що постановив... доведу до кінця. А який кінець моєї життєвої повісті буде, я ще сам не знаю, бо не я, а життя зложить його...

* * *

У мене урядження старосвітське, бо ще від родичів, але воно відповідне до мене і стоїть в гармонії й рівновазі з моєю особою, з котрої дише, може, дещо також вже старосвітством. Але мені «старосвітство» подобається. Воно має в собі щось успокоююче, щось поетичне, добре. Нагадує лагідне обличчя матерів, журливість і

---

^[1] Уряд — урядова служба, заняття на службі.

ЧЕРЕЗ КЛАДКУ

Повість

I

Я всіх знав отих, про котрих буду писати, старших і молодших, жінок і мужчин; ба одна часть їх мешкала навіть в домі моїх родичів, в горах, у невеликім місті. К., саме в роках, як вступив я в державну службу практикуючи і жив враз з родичами. З того часу, а мав я тоді 25 років, — походили якраз ті знайомства, про котрі хочу писати. Не тому, щоб з моїх записок вийшов якийсь закінчений роман або новомодна повість, а так, — щоб вдоволити самого себе.

Я чую хвилинами свою душевну самоту, мов щось живе. Чую, як вона лізе на мене, вимагає, випрохує щось від мене, а далі бере верх наді мною. Іноді переловлюю себе на тім, що вона посунула свій вплив на мене так далеко, що відбирає мені право мови, — і через те став я поза моїм урядом^[1] маломовним, а товариші й колеги зробили з мене чудака!

* * *

Я не жонатий. Живу один лиш з матір'ю своєю. Становисько в мене гарне, є і маєток; але проте я не женився. Замолоду не було як, а тепер... ет!.. що значить «тепер»? Однак це поки що не належить до моїх записок. Я про інших хочу писати, цілком спокійно... цілком так, як буде мені приказувати настрій. І я цікавий, що з того вийде, до чого може допровадити чоловіка самота. Буду прясти свою білу вовну, доки схочу сам. Щоденник з молодих літ у мене є (в мені ж бо, як запевняли мене вже замолоду, літератська жилка (по кім?!)); отже, я зібрав оцей матеріал, себто щоденник, нотатки, листи і т. ін., і буду писати. Вриваючи тут і там, може часом і з паузами цілих років, але що постановив... доведу до кінця. А який кінець моєї життєвої повісті буде, я ще сам не знаю, бо не я, а життя зложить його...

* * *

У мене урядження старосвітське, бо ще від родичів, але воно відповідне до мене і стоїть в гармонії й рівновазі з моєю особою, з котрої дише, може, дещо також вже старосвітством. Але мені «старосвітство» подобається. Воно має в собі щось успокоююче, щось поетичне, добре. Нагадує лагідне обличчя матерів, журливість і

---

^[1] Уряд — урядова служба, заняття на службі.

старанність батьків, якоюсь поезією перетканий світ і щось — безжурне. Так відчуваю бодай я старосвітськість.

У мене й музика в хаті старосвітська. А знаєте яка? Не голосна, як, може, ви собі те уявляєте, а спокійна, така, що мов шовком розпливається по душі — і губиться мріями.

Я сказав — я не жонатий. Становисько в мене гарне, але проте я не женився. Жінки не мають розуміння супокою, розуміють інакше супокій, як ми, мужчини, — особливо ті, модерністичним духом перейняті. Навіть згадка про них вже баламутить мене в гадках. Вже стає, напр., перед душею... вона, хоч ніби без претензій. Але ось... вже бачу її молоді очі (вони вже з уроди такі в неї) і її білі руки, бачу, як гарно укладається її сукня коло її постаті... як вона її збирає... а часом, як в суперечці зі мною — уступає мені. Не словом — лиш мовчанням і поглядом, і те мене денервує... зворушує, її консеквенція нечувана, до того вона «гербова».

Чи я старий? (Тридцять п'ять). Чорт знає. Про мене кажуть товариші, що я ще цікавий мужчина... що не одна сімнадцятилітня...

Ні. Не буду більш нині писати. Накрутив собі свій великий старосвітський стінний годинник, що мені ще по дідові владиці остався, і слухаю його ніжну музику, що настроює мрійно й відволікає від усього голосного, болючого, негармонійного, а думками лину туди, де було гарно, де не шарпало душу обов'язками всякого роду, а було повно молодечої поезії і віри там...

***

Дарма! — те, що звемо «будучністю», вилізає, виростає проти моєї волі з моєї минушності... укладається приманчивими формами в будуче і глузує з мене... ет!

***

Моє становисько вимагає стільки праці й енергії, споживає стільки з мого ества, моїх ліпших нервів і почувань, з могого мозку, тупить тонкість, — що те, про що хочеться мені писати, має бути для мене ліком, має бути, як захована дорогоцінність, що має мене успокоювати і гарне минуле, себто мою молодість, пригадувати. Хотів би я, щоб воно вийшло просте, рівне, правдиве, викінчене, як різьбярська праця, а не як композиція неспокійних нервів. Попробую. Так.

Мене змучило й невдоволило ще (з винятком поодиноких хвилин) моє дотеперішнє життя. Обдерло з усіх надій, з усіх мрій, скарбів моїх.

старанність батьків, якоюсь поезією перетканий світ і щось — безжурне. Так відчуваю бодай я старосвітськість.

У мене й музика в хаті старосвітська. А знаєте яка? Не голосна, як, може, ви собі те уявляєте, а спокійна, така, що мов шовком розпливається по душі — і губиться мріями.

Я сказав — я не жонатий. Становисько в мене гарне, але проте я не женився. Жінки не мають розуміння супокою, розуміють інакше супокій, як ми, мужчини, — особливо ті, модерністичним духом перейняті. Навіть згадка про них вже баламутить мене в гадках. Вже стає, напр., перед душею... вона, хоч ніби без претензій. Але ось... вже бачу її молоді очі (вони вже з уроди такі в неї) і її білі руки, бачу, як гарно укладається її сукня коло її постаті... як вона її збирає... а часом, як в суперечці зі мною — уступає мені. Не словом — лиш мовчанням і поглядом, і те мене денервує... зворушує, її консеквенція нечувана, до того вона «гербова».

Чи я старий? (Тридцять п'ять). Чорт знає. Про мене кажуть товариші, що я ще цікавий мужчина... що не одна сімнадцятилітня...

Ні. Не буду більш нині писати. Накрутив собі свій великий старосвітський стінний годинник, що мені ще по дідові владиці остався, і слухаю його ніжну музику, що настроює мрійно й відволікає від усього голосного, болючого, негармонійного, а думками лину туди, де було гарно, де не шарпало душу обов'язками всякого роду, а було повно молодечої поезії і віри там...

***

Дарма! — те, що звемо «будучністю», вилізає, виростає проти моєї волі з моєї минушності... укладається приманчивими формами в будуче і глузує з мене... ет!

***

Моє становисько вимагає стільки праці й енергії, споживає стільки з мого ества, моїх ліпших нервів і почувань, з могого мозку, тупить тонкість, — що те, про що хочеться мені писати, має бути для мене ліком, має бути, як захована дорогоцінність, що має мене успокоювати і гарне минуле, себто мою молодість, пригадувати. Хотів би я, щоб воно вийшло просте, рівне, правдиве, викінчене, як різьбярська праця, а не як композиція неспокійних нервів. Попробую. Так.

Мене змучило й невдоволило ще (з винятком поодиноких хвилин) моє дотеперішнє життя. Обдерло з усіх надій, з усіх мрій, скарбів моїх.

Те, що лишилося ще в мені, жадне лише спокою, гармонії і поезії. Чи повірив би хто мені, що я, не такий вже молодий мужчина, тверезий в своїм заводі^{2[2]}, бажаю ще поезії від життя?

Любові? — питає якийсь внутрішній голос в мені, мов зі споду душі, але я заперечую тому. І вона (одна й друга) обманлива. Запхалася десь за виховавчиню й ніби втонула. Але вони не тонуть, бо дно назад їх викидає; але я вертаю назад до любові. То — дитяча хвороба, котра і в старшій віці людей навідує та доводить до того, що чоловік набирається сам перед собою сорому. Вона гарна в розцвіті, гарна до фази поцілюя... а там — переминяється, як весна в літо, літо в осінь, осінь в зиму, — і кінець. Така. Але мені що? Мені добре з моїм дозрілим супокоем, з моїм осіннім почуванням, — і більше не кажу й не хочу нічого. Слухаю в своїй хаті, де царює моя мати, старосвітську музику, а далі — ніщо мене не обходить.

***

Знаєте ви білі рожі? Ті звичайні, не окулізовані, котрих листки ані не улискуються, ані не колють, а так собі — звичайні, матові з виду. Ті білі звичайні рожі (уважайте) виростають великими корчами, і цвіт їх досить повний. Листочки цвіту білі, і лиш серединою, звідки розпочинають розгортатися, ніби — кажу «ніби» — вони мов мріють рожевістю. Але то не значно. І не в тім річ, бо помимо того все ж таки білі рожі. Білі — від початку аж до кінця свого. А головна їх чудова прикмета (я б сказав — вони гербові), — це їх запах. Запах, що викликає в душі мрії, шматок того, що зветься звичайним словом — рай, спомини з молодих щасливих літ і всяких образів з колишнім гарним, зібраним в одну хвилину.

Я лиш кажу.

Головна їх чудова прикмета — це їх запах. Якби можна описати запах, я б його описав. Тепер червень, саме дві такі рожі стоять біля мене, — і пахнуть, чарують...

Та дарма.

Запах тих рож — це те саме, що хвилеве почуття щастя. Зловиш його? Здержиш? Ніколи! Він один не дається спіймати, як те щастя, що існує лиш хвилинами — в нервах і настрою. Та проте, щоб мене добре зрозуміти, зірвіть ті лиш в черені цвітучі білі звичайні (запахом — гербові!) рожі й поставте їх окремо від блискучих, пишних, окулізованих в панських садах цвітучих рож, а відтак впивайтесь

^{2[2]} Завід — професія.

Те, що лишилося ще в мені, жадне лише спокою, гармонії і поезії. Чи повірив би хто мені, що я, не такий вже молодий мужчина, тверезий в своїм заводі^{2[2]}, бажаю ще поезії від життя?

Любові? — питає якийсь внутрішній голос в мені, мов зі споду душі, але я заперечую тому. І вона (одна й друга) обманлива. Запхалася десь за виховавчиню й ніби втонула. Але вони не тонуть, бо дно назад їх викидає; але я вертаю назад до любові. То — дитяча хвороба, котра і в старшій віці людей навідує та доводить до того, що чоловік набирається сам перед собою сорому. Вона гарна в розцвіті, гарна до фази поцілюя... а там — переминяється, як весна в літо, літо в осінь, осінь в зиму, — і кінець. Така. Але мені що? Мені добре з моїм дозрілим супокоем, з моїм осіннім почуванням, — і більше не кажу й не хочу нічого. Слухаю в своїй хаті, де царює моя мати, старосвітську музику, а далі — ніщо мене не обходить.

***

Знаєте ви білі рожі? Ті звичайні, не окулізовані, котрих листки ані не улискуються, ані не колють, а так собі — звичайні, матові з виду. Ті білі звичайні рожі (уважайте) виростають великими корчами, і цвіт їх досить повний. Листочки цвіту білі, і лиш серединою, звідки розпочинають розгортатися, ніби — кажу «ніби» — вони мов мріють рожевістю. Але то не значно. І не в тім річ, бо помимо того все ж таки білі рожі. Білі — від початку аж до кінця свого. А головна їх чудова прикмета (я б сказав — вони гербові), — це їх запах. Запах, що викликає в душі мрії, шматок того, що зветься звичайним словом — рай, спомини з молодих щасливих літ і всяких образів з колишнім гарним, зібраним в одну хвилину.

Я лиш кажу.

Головна їх чудова прикмета — це їх запах. Якби можна описати запах, я б його описав. Тепер червень, саме дві такі рожі стоять біля мене, — і пахнуть, чарують...

Та дарма.

Запах тих рож — це те саме, що хвилеве почуття щастя. Зловиш його? Здержиш? Ніколи! Він один не дається спіймати, як те щастя, що існує лиш хвилинами — в нервах і настрою. Та проте, щоб мене добре зрозуміти, зірвіть ті лиш в черені цвітучі білі звичайні (запахом — гербові!) рожі й поставте їх окремо від блискучих, пишних, окулізованих в панських садах цвітучих рож, а відтак впивайтесь

^{2[2]} Завід — професія.

запахом всіх... а накінець лишть собі білу звичайну... я все кажу — гербову рожу.

Вона виростає в звичайних садах корчами, в людей, що не мають можливості ні спроваджувати окулізованих рож, ні займатися взагалі багато плеканням цвітів, а пильнують більше здорову ярину.

Мої «білі рожі» — сами виховуються. На зиму загартовані самі собою, вижидають у мрійному півсні між стужею й сонцем наближення весни. А коли наступить червень, вони цвітуть... Гей, як цвітуть, процвітають вони! аж зчудуєшся тою несподіваною силою. Садять так багато з-поміж зеленого свого листя білого цвіту, неначеб не мали вже більше дожити другої весни, — дають з себе все, що мають. Одна молода залюблена дівчина, вічно розміряна, неначе кам'яніла з якоїсь розкоші коло тих рож, що цвіли в червні... Дивилася поважними очима на них, упоювалася їх запахом і, усміхаючись, несвідомо говорила сама собі:

— Я щаслива!..

Чуєте? Щаслива!

О, як люблю я ті ніжні, чутливі молоді істоти?.. Як люблю я ті звичайні, білі, загартовані, в червні цвітучі, білі, не окулізовані рожі!..

* * *

Так.

А все ж таки я ще не такий старий, щоб не пригадати всього, що цікавило й правило мною в моїй молодості, почавши від фахових студій аж до «національної роботи». Тоді... Тоді, як був я ще в академії, як належав до різних товариств, ходив гордий, мов князь, з лентою на грудях, співав, захоплювався,.. агітував.. покликував до бою й ненависті, ораторствував, де б не лучилось, вогненними барвами й малював, вкладаючи все своє я в «будучність», вірив і присягався в ідеї — і був молодий. Безконечно молодий.

* * *

Як сказав я — я родом з гір, з невеликого міста.

Дім моїх родичів звертав на себе увагу. Не тим, щоб був особливо гарний, а тим, що відсувався від дороги, мав перед фронтом чудовий зільник і невеликий, взірцево зложений сад, котрий припірав до дороги, що була zarazом і головною дорогою цього міста. Хто до нас звертався, мусив вперед конче цей садок перейти, щоб дістатись до хати. Стіни хати завсіди біленько побілені і, до сонця улискуючися,

запахом всіх... а накінець лишть собі білу звичайну... я все кажу — гербову рожу.

Вона виростає в звичайних садах корчами, в людей, що не мають можливості ні спроваджувати окулізованих рож, ні займатися взагалі багато плеканням цвітів, а пильнують більше здорову ярину.

Мої «білі рожі» — сами виховуються. На зиму загартовані самі собою, вижидають у мрійному півсні між стужею й сонцем наближення весни. А коли наступить червень, вони цвітуть... Гей, як цвітуть, процвітають вони! аж зчудуєшся тою несподіваною силою. Садять так багато з-поміж зеленого свого листя білого цвіту, неначеб не мали вже більше дожити другої весни, — дають з себе все, що мають. Одна молода залюблена дівчина, вічно розміряна, неначе кам'яніла з якоїсь розкоші коло тих рож, що цвіли в червні... Дивилася поважними очима на них, упоювалася їх запахом і, усміхаючись, несвідомо говорила сама собі:

— Я щаслива!..

Чуєте? Щаслива!

О, як люблю я ті ніжні, чутливі молоді істоти?.. Як люблю я ті звичайні, білі, загартовані, в червні цвітучі, білі, не окулізовані рожі!..

* * *

Так.

А все ж таки я ще не такий старий, щоб не пригадати всього, що цікавило й правило мною в моїй молодості, почавши від фахових студій аж до «національної роботи». Тоді... Тоді, як був я ще в академії, як належав до різних товариств, ходив гордий, мов князь, з лентою на грудях, співав, захоплювався,.. агітував.. покликував до бою й ненависті, ораторствував, де б не лучилось, вогненними барвами й малював, вкладаючи все своє я в «будучність», вірив і присягався в ідеї — і був молодий. Безконечно молодий.

* * *

Як сказав я — я родом з гір, з невеликого міста.

Дім моїх родичів звертав на себе увагу. Не тим, щоб був особливо гарний, а тим, що відсувався від дороги, мав перед фронтом чудовий зільник і невеликий, взірцево зложений сад, котрий припірав до дороги, що була zarazом і головною дорогою цього міста. Хто до нас звертався, мусив вперед конче цей садок перейти, щоб дістатись до хати. Стіни хати завсіди біленько побілені і, до сонця улискуючися,

взірцево чисті вікна ясніли приманчиво з-поміж дерев до переходячих дорогою й придбали хаті характер якоїсь ідилії. Сусідній дім, що був також власністю моїх родичів, задля чого головно уходив мій батько в декого за багача, притикав до нашого обійстя великим гарним садом і діливсь від нас лиш невисокими білими штахетами. Не був він захований від дороги в своїм саді, як наше мешкання, а навпаки — присунувся ближче до неї. Та зате мав він з східної сторони і до нашої хати звернену велику гарну скляну веранду, на котру завидували батькові не одні властители домів невеликого міста, називаючи її «попівською мошонкою», — що, мовляв, вона притягала найзаможніших, а взглядно найзначніших мешканців, котрі добре або щонайменше дуже точно платили.

Дім той був високо підмурований, і через те сходилося з веранди сходами в сад, котрий, як споминав я повище, притикав до нашого. О, той сад! Широкий, з старими овочевими деревами, перетиканий гарними рівними стежками й одною довжезною алеєю, що вела з веранди просто до невеликого павільйону, поставленого в глибині саду; а коло нього високі тополі, що вночі з-поміж овочевих дерев, мов справдішні сторожі, у висоту вганялися...

В тім домі мешкав один з найвищих урядовців малого міста з родинною, — з роду гербовий, і котрому на ім'я було Н. Обринський.

Були це люди поважні, інтелігентні і працюючі, що держалися здалека від веселішої часті мешканців міста, а дбали більше про виховання своїх дітей і про те — як висловлявся перед своїми найближчими друзями батько Обринський, — щоб, на випадок його смерті, не було між дітьми злиднів і неладу.

Кілька разів в рік бачено паню Обринську в церкві, і то, звичайно, з кінцем року, відтак на благовіщення і в т. ін. улюблені нею святочні дні.

Коли йшла вулицею, їй кланялися всі. Не тим, щоб була, може, краще або багатше одіта від других видніших дам міста, а радше тому, що уходила за взірцеву матір, походила, як казали, з «доброго дому» і визначалась великою чеснотою й добротою серця. Йшла рівною, поважною ходою, а разом якимось скромно... З лица поважна, а помімо того чимось молода, дякувала всім, що кланялися їй, милим і ніжним усміхом...

Батько Обринський і мати були більше, так сказати, до землі прив'язані люди, особливо він визначався практичним і невстрашимим розумом. А зате діти їх, сини й доньки, були якісь похливі, з нахилом чи не до артизму, і як мені тоді видалось, замкненої, недоступної, зарозумілої вдачі, за винятком одної доньки.

взірцево чисті вікна ясніли приманчиво з-поміж дерев до переходячих дорогою й придбали хаті характер якоїсь ідилії. Сусідній дім, що був також власністю моїх родичів, задля чого головно уходив мій батько в декого за багача, притикав до нашого обійстя великим гарним садом і діливсь від нас лиш невисокими білими штахетами. Не був він захований від дороги в своїм саді, як наше мешкання, а навпаки — присунувся ближче до неї. Та зате мав він з східної сторони і до нашої хати звернену велику гарну скляну веранду, на котру завидували батькові не одні властители домів невеликого міста, називаючи її «попівською мошонкою», — що, мовляв, вона притягала найзаможніших, а взглядно найзначніших мешканців, котрі добре або щонайменше дуже точно платили.

Дім той був високо підмурований, і через те сходилося з веранди сходами в сад, котрий, як споминав я повище, притикав до нашого. О, той сад! Широкий, з старими овочевими деревами, перетиканий гарними рівними стежками й одною довжезною алеєю, що вела з веранди просто до невеликого павільйону, поставленого в глибині саду; а коло нього високі тополі, що вночі з-поміж овочевих дерев, мов справдішні сторожі, у висоту вганялися...

В тім домі мешкав один з найвищих урядовців малого міста з родинною, — з роду гербовий, і котрому на ім'я було Н. Обринський.

Були це люди поважні, інтелігентні і працюючі, що держалися здалека від веселішої часті мешканців міста, а дбали більше про виховання своїх дітей і про те — як висловлявся перед своїми найближчими друзями батько Обринський, — щоб, на випадок його смерті, не було між дітьми злиднів і неладу.

Кілька разів в рік бачено паню Обринську в церкві, і то, звичайно, з кінцем року, відтак на благовіщення і в т. ін. улюблені нею святочні дні.

Коли йшла вулицею, їй кланялися всі. Не тим, щоб була, може, краще або багатше одіта від других видніших дам міста, а радше тому, що уходила за взірцеву матір, походила, як казали, з «доброго дому» і визначалась великою чеснотою й добротою серця. Йшла рівною, поважною ходою, а разом якимось скромно... З лица поважна, а помімо того чимось молода, дякувала всім, що кланялися їй, милим і ніжним усміхом...

Батько Обринський і мати були більше, так сказати, до землі прив'язані люди, особливо він визначався практичним і невстрашимим розумом. А зате діти їх, сини й доньки, були якісь похливі, з нахилом чи не до артизму, і як мені тоді видалось, замкненої, недоступної, зарозумілої вдачі, за винятком одної доньки.

Через що мали вони бути зарозумілі, я не знав, і ніколи не мав спосібності вислідити те. Старші два сини могли бути моїми товаришами, одначе — не були ними, особливо спочатку. А дві доньки були чудного закрою. Старша, що була голосна^{3[3]} красуня й припадала мені до вподоби, була дика й горда, і займалась чи не виключно музикою. Рідко коли вдавалось мені заплутати її в довшу розмову. Вона червоніла, мішалась... відповідала сухо й зворушено й уходила. Пізнавши її, я мав двадцять п'ять років, і хоча ніколи не думав поважно про женячку... то при її виді не раз насувалась мені гадка, що «з цією я б готов і оженитись, наколи б мене полюбила». Але що до того не приходило, я перестав цілком нею ближче займатися.

* * *

Молодша була інша.

Не менше поважна, як її полохлива сестра, вона займалася живо «жіночою квестією»^{4[4]}, мріяла про цілковиту самостійність й ігнорувала, чи не з тієї причини, мужчин до нечемності. «*Santa simplicitas!*»^{5[5]} думав я іноді про ледве чи навіть вісімнадцятилітню емансипантку, що, як оповідано мені, раз на все заперечувала вищість мужчини над жінкою, скидаючись^{6[6]} навіть в деяких хвилинах і опіки братів, що обох сестер майже обожали.

— Чому не були ви оноді на вечірку?—спитав я її одного разу з нашого зільника, спираючись коло білих штахет, за котрими в своєму саді стояла вона і з найбільшим спокоєм з наймолодшим братом, хлопчиною, може, 12 — 13 літнім, заїдала порічки.

— Бо не мала охоти, — відповіла вона, не поглянувши на мене і вкладаючи в уста китицю червоних гарних порічок.

— То жалуйте. Ми чудово бавилися. Не оповідала вам ваша сестра? Вона чи не найбільш з усіх паннів гуляла^{7[7]}.

— Нехай гуляє, — відповіла. — Вона любить гуляти. А я не хочу. Впрочім, і не знати, з ким могла би я там гуляти! — додала, все ще не підводячи очей до мене, неначе сама до себе говорила. — Як нас кілька дівчат зійдеться, ми дуже добре між собою бавимось. А найліпше люблю з панною О. К. гуляти. Але тепер її тут нема. Виїхала до кривних, а відти пізніше за границю.

^{3[3]} Голосна — відома.

^{4[4]} Квестія — питання.

^{5[5]} Свята простота (лат.).

^{6[6]} Скидатися — відмовлятися.

^{7[7]} Гуляти — танцювати.

Через що мали вони бути зарозумілі, я не знав, і ніколи не мав спосібності вислідити те. Старші два сини могли бути моїми товаришами, одначе — не були ними, особливо спочатку. А дві доньки були чудного закрою. Старша, що була голосна^{3[3]} красуня й припадала мені до вподоби, була дика й горда, і займалась чи не виключно музикою. Рідко коли вдавалось мені заплутати її в довшу розмову. Вона червоніла, мішалась... відповідала сухо й зворушено й уходила. Пізнавши її, я мав двадцять п'ять років, і хоча ніколи не думав поважно про женячку... то при її виді не раз насувалась мені гадка, що «з цією я б готов і оженитись, наколи б мене полюбила». Але що до того не приходило, я перестав цілком нею ближче займатися.

* * *

Молодша була інша.

Не менше поважна, як її полохлива сестра, вона займалася живо «жіночою квестією»^{4[4]}, мріяла про цілковиту самостійність й ігнорувала, чи не з тієї причини, мужчин до нечемності. «*Santa simplicitas!*»^{5[5]} думав я іноді про ледве чи навіть вісімнадцятилітню емансипантку, що, як оповідано мені, раз на все заперечувала вищість мужчини над жінкою, скидаючись^{6[6]} навіть в деяких хвилинах і опіки братів, що обох сестер майже обожали.

— Чому не були ви оноді на вечірку?—спитав я її одного разу з нашого зільника, спираючись коло білих штахет, за котрими в своєму саді стояла вона і з найбільшим спокоєм з наймолодшим братом, хлопчиною, може, 12 — 13 літнім, заїдала порічки.

— Бо не мала охоти, — відповіла вона, не поглянувши на мене і вкладаючи в уста китицю червоних гарних порічок.

— То жалуйте. Ми чудово бавилися. Не оповідала вам ваша сестра? Вона чи не найбільш з усіх паннів гуляла^{7[7]}.

— Нехай гуляє, — відповіла. — Вона любить гуляти. А я не хочу. Впрочім, і не знати, з ким могла би я там гуляти! — додала, все ще не підводячи очей до мене, неначе сама до себе говорила. — Як нас кілька дівчат зійдеться, ми дуже добре між собою бавимось. А найліпше люблю з панною О. К. гуляти. Але тепер її тут нема. Виїхала до кривних, а відти пізніше за границю.

^{3[3]} Голосна — відома.

^{4[4]} Квестія — питання.

^{5[5]} Свята простота (лат.).

^{6[6]} Скидатися — відмовлятися.

^{7[7]} Гуляти — танцювати.